

Η Ανατολή Της Αγάπης

Έξω στην άχνη, μέσα στη πάχνη
μπλέκεται ένας σύνδεσμος αμφότερων ηθών.

Μέσα στην πλάνη, κάτω στη ρίζα,
υπάρχει ιστός μπλεγμένων αληθειών.

Και η ψυχή ολόμαυρη κάτω από μια σκιά...

Και ο δρόμος γλιστρά και ο φόβος αφυπνίζεται,
σ' ένα εμπλεκόμενο σύνδεσμο.

Γιατί η σύνθεση απώλειας αναστατώνεται τόσο.

Γιατί η προσδοκία σαν τέλος ελπίδας ζυγώνει
και η απώλεια διαμορφώνεται σε μια ήσυχη πράξη.

Και η αγάπη, η αγάπη, ανατέλλει πέρα από το φράχτη...

Ακόμα Κι Αν...

Ακόμα κι αν σπάσει η πέτρα
και βγει από μέσα ο ήχος της ντροπής

Ακόμα κι αν χαράξεις πάνω στο χιόνι το νόημα της ζωής

Ακόμα κι αν αφυπνίσεις τις αισθήσεις σου

Ακόμα κι αν η φλόγα του κεριού κεντήσει τα βήματά σου

Ακόμα κι αν ο θάνατος ποτίσει τη καρδιά σου

Ακόμα κι αν μια πνοή ξυπνήσει τα όνειρά σου

Ακόμα κι αν το σ' αγαπώ είναι αμφιλεγόμενο

Ακόμα κι αν ντροπιαστείς στη σιωπή

Ακόμα κι αν χάσεις το νόημα

Ακόμα κι αν φτάσεις στα όρια

Ακόμα κι αν κλάψεις ή γελάσεις

Ακόμα κι αν ο αιώνας ασπρίσει τα μαλλιά σου

Ακόμα, ακόμα, ακόμα... θα υπάρχει μια επανασύνδεση μιας
ρημαγμένης ευσυνειδησίας

Mundi

Ένα δέντρο με ρώτησε τι είναι κόσμος
«Δε ξέρω», απάντησα

Πιο κάτω ένα λουλούδι με ρώτησε τι είναι κόσμος
«Δε ξέρω», απάντησα

Λίγο πιο πέρα συνάντησα ένα γέροντα
Τον ρώτησα τι είναι κόσμος

Μου απάντησε «ό, τι σε πληγώνει, παιδί μου είναι κόσμος»

Γύρισα πίσω, βρήκα το δέντρο, το κοίταξα και του απάντησα: «εγώ
δεν είμαι ο κόσμος»

Το ίδιο είπα και στο λουλούδι

Το λουλούδι το πότισα και στο δέντρο έβαλα αγάπη στο κορμό του

Γιατί εγώ δεν είμαι ο κόσμος

Απουσία Αέναη

Και μύρισα το άρωμά σου και μια μελαγχολία με προσέγγισε
Και μου έλειψε η αγκαλιά σου -μακάρι να ήμασταν μαζί
Και φύσηξε το αεράκι και μια εικόνα του έρωτα τύλιξε το μυαλό μου
Και μου λείπεις -Θεέ μου πόσο
Και τραγούδησες για μένα, μα εγώ δε σε άκουσα
Και τώρα μακριά μου είσαι, πάλι
Κι εγώ σε αγάπησα

Ο Ανίκητος Χρόνος

Ποιός μπορεί να τα βάλει με το χρόνο
Ποιός μπορεί να βγει νικητής

Είναι ανυπότακτος και βάνανυσος
Και πίσω του αφήνει συντρίμια πολλά

Πονάει, λυγίζει, ίσως αγάπη νεκρή πίσω, αφήνει
Μα ποιός μπορεί με το χρόνο να τα βάλει

Έρχεται καλπάζοντας γοργά και στιγματίζει αιώνια,
σα μια στάμπα αίματος

Και τικ-τακ και όλα σβήνουν

Μα μένει μια ανάμνηση που τη καρδιά κλειδώνει

Εξάλλου ποιός μπορεί να τα βάλει με τον κρυφό και αθόρυβο
χρόνο

Φθινοπωρινή Σονάτα

Σα μια φθινοπωρινή σονάτα ακούγεται μια απλή νότα,
όταν πηγάζει από μουσικό που λατρεύεις
Σα ταξίδι δίχως γυρισμό φαντάζει,
όταν η νότα γίνεται τραγούδι και οι στίχοι περιπλέκονται στο νου
Σαν ιστός από αράχνη, που τυλίγεται στα δίκτυα της,
είναι το τελείωμα μιας μουσικής υπόκρουσης

Κι έρχεται η φθινοπωρινή σονάτα να κάνει ένα ταξίδι δίχως
γυρισμό και να πιαστεί στον ιστό της αράχνης

Κι έρχεται ο μουσικός να κάνει τη νότα σου στίχους και τραγούδι
Κι έρχεται αυτό που λατρεύεις να περιπλέκεται στο νου
Κι έρχεται η καρδιά σα να αφουγκράζεται και να πλάθει δικούς της
παράδεισους
Κι έρχεται η μοναξιά να γίνει παρέα

Κι έρχεται η μελωδία να σε αγκαλιάσει
Κι έρχεται να σε πλαισιώσει η αγάπη
Κι έρχεται να σου ζεστάνει τις μέρες

Κι έρχεται από το πουθενά να σε βάλει πάνω σε ένα ουράνιο τόξο,
με χιλιάδες χρώματα και αξίες
Κι έρχεται να σε κάνει σημείο στο απέραντο σύμπαν
Κι έρχεται να σου δώσει πνοή
Κι έρχεται για να είσαι το κέντρο σε ένα κύκλο

Κι έρχεται... να μπορείς να αναπνεύσεις χωρίς μάσκα
Κι έρχεται... να μπορείς να βγεις από το σκοτάδι
Κι έρχεται η επιφάνεια στο φως

Γιατί εγώ φώναξα κι εσύ με άκουσες
Και την φωνή μου στη κιθάρα έβαλες
Και μαζί με τη μελωδία της βγαίνει και αυτή
Γιατί ο ήχος και ο απόηχος πάνε μαζί

Δεν Ήσουν Εκεί

Και έφαχνα την αγάπη σε λάθος άτομα
Και έφαχνα μια αγκαλιά σε μιας νύχτας ηδονή
Και έκρυψα το δάκρυ μου πίσω από ένα χαμόγελο

Εγώ σε φώναξα μα δεν ήσουν εκεί

Και ένοιωσα τη κατακραυγή του κόσμου
Ενός κόσμου που καθόλου δεν άντεξα
Και επέλεξα να φύγω γιατί έσπασα

Εγώ σε φώναξα μα δεν ήσουν εκεί

Και μα την αλήθεια μου, προσπάθησα
Και την καρδιά μου μάτωσα
Και το κλάμα το έκανα βροχή

Εγώ σε φώναξα μα δεν ήσουν εκεί

Και στο ορκίζομαι φοβήθηκα
Και στο χαρτί μου έραψα το φόβο
Και στο φεγγάρι έκανα ευχή

Εγώ σε φώναξα μα δεν ήσουν εκεί

Κομμάτια έγινε και θρύψαλα η ψυχή μου
Και αναρωτήθηκα γιατί
Αφού ποτέ κανέναν δε πείραξα

Μα εγώ σε φώναξα, μα δεν ήσουν εκεί

Και μα το Θεό ακόμα μου λείπεις
Που να το γράψω πως σε αγαπώ
Ποιο νόημα έχω να υπάρχω

Και εγώ σε φώναξα μα δεν ήσουν εκεί

Και τη νύχτα πετάχτηκα κλαίγοντας
Και αναρωτήθηκα πάλι γιατί
Και μια αγκαλιά δεν είχα να με πάρει

Γιατί εγώ σε φώναξα μα δεν ήσουν εκεί

Και δε μπορούσα να κλάψω σα παιδί
Και δε μπορούσα να γελάσω σα παιδί
Και δε μπορούσα πουθενά να σε βρω

Γιατί εγώ σε φώναξα μα δεν ήσουν εκεί

Και εσύ με άφησες κι εγώ πόνεσα
Και εγώ για σένα ήμουν εκεί
Στην αγκαλιά μου πάντα σε έκρυβα και σε νανούριζα σα παιδί

Γιατί εγώ σε φώναξα μα δεν ήσουν εκεί

Και τώρα και οι δυο μεγαλώσαμε
Και τώρα ζούμε χωριστά
Κι εγώ τότε σε αγάπησα

Όμως σε φώναξα μα δεν ήσουν εκεί

Ψυχή Μου Πως Κουράστηκες

Στη ψυχή μου ανατέλλει ένα ατελείωτο φως
Μέσα στη μαύρη μου πλάνη
Και το κόσμο φοβάμαι μα, Θεέ μου, ας μη ξημερώσει

Σε ποια υποκρισία να υποκλιθώ και σε ποιο ψέμα να γελάσω
Γιατί να μη πέθαινα πριν γεννηθώ

Κουράστηκες ψυχή μου

Ποιά πέτρα να άνοιγε να κρυβόμουν μέσα
Ποιός θάνατος να με σαγηνεύσει
Σα μια σκιά κρύβομαι να μη με δουν

Κουράστηκες ψυχή μου

Γιατί δε με αγγίζει του Θανάτου η κατάρα
Γιατί δε με αγκαλιάζει ο σκοτεινός αιώνιος Θάνατος
Γιατί δε σταματάω να αναπνέω την ώρα που κοιμάμαι,
σα ξεκούρδιστη κιθάρα

Λυπάμαι, μα ψυχή μου κουράστηκες τόσο

Το Μέρος Που Χτίζω

Στην εξέγερση Ελλήνων
Στη πολυμορφία ονείρων
Σε ένα αξιοθαύμαστο παρόν
Εκεί φτιάνω το δικό μου παρελθόν

Σε ένα αβέβαιο αύριο
Σε ένα πολυσύχναστο άπειρο
Στην δεοντολογία των παλιών
Στου μυαλού των αρχαιοτέρων σοφών

Σε μια ιδιάζουσα ακμή
Στην απέραντη παρακμή
Στη λάθος μορφή ανθρώπου
Νόμιμου και παρανόμου

Στο ζήσε-τραγούδησε-προχώρα
Σε μία μη υπάρχουσα χώρα
Στη δομή μιας ανερχόμενης σκέψης
Στην αφή μιας ανιδιοτελούς στέψης

Στο όχι και στο ναι
Στο μέγιστο μηδέν

Χτίζω μια πόλη ανερχόμενη
Πάνω σε μια οντότητα καταστρεφόμενη

Απομίμηση

Φτιάχνω μία απομίμηση κάποιας τυχαίας αντίληψης
Στα παιχνίδια του μυαλού μου και του νου
Ενός απερχόμενου δημιουργού

Διστάζω να δοκιμάσω κάτι νέο
Κάτι που να 'ναι τυχαίο και ωραίο
Μιας ιδιομορφίας απεικόνισμα
Να το λατρεύω σαν εικόνισμα

Σαν από βιτρό δημιουργίας
Σα βάθος στοχασιάς
Σα χαμόγελο ευτυχίας
Σαν αφήγηση ιστορίας

Και σαν στο τέλος φτάσω κατάματα να το κοιτάξω
Και με ένα χαμόγελο να φτάσω
Κι αυτό που ονειρεύομαι να πιάσω

Το Ποιόν Του Θανάτου

Και θυμάμαι μια λάμψη από ένα ατελείωτο φως
Και ρωτάω το μέσα μου για το τί και το πώς
Και απόφαση παίρνω για να σωθώ
Με βήμα γοργό να σηκωθώ

Και βυθίζομαι σε μια πλάνη σε ένα ακόμα κενό
Με τον εαυτό μου παλεύω μήπως με βρω
Γιατί θέλω από την άβυσσο πάνω να βγω, να σωθώ

Δεν υπάρχει σκοτάδι μόνο λιγότερο φως
Δεν υπάρχει η άρνηση ή βαθύς στοχασμός
Δεν υπάρχει ούτε σκέψη στη βαθιά λογική
Και ρωτάω το Σύμπαν: γιατί;

Και ανοίγω το τάφο από μέσα να βγω
Και τον δαίμονα διώχνω μακριά από δω
Και τη ψυχή μου φοβάμαι μήπως δε βγει
Να πάψει να ταλαντεύεται με το εδώ και το εκεί

Ω, Άγγελοι του Σκότους απόψε σας καλώ
Ζητώ τη βοήθειά σας, μήπως σωθώ
Μα κάτι προβάλει μέσα από το φως
Τελικά, ο Θάνατος δεν είναι κακός

Αποπληρωμή

Ένας καιρός κι ένα σημάδι, μια απλότητα κι ένα ρημάδι
Ένας απόηχος και ένας ήχος, μια μελωδία και ένας στίχος

Μία κιθάρα και μία νότα
Μία σύνθεση και μία πρόβα
Μία ιδέα και μία γνώμη
Ένα όνειρο και χίλιοι στόχοι

Μια δημιουργία και ένα τέλος
Μια συγκυρία και μια συγχώνευση
Ένα λάθος και μια συγχώρεση

Μια ομάδα μα ίσως και οικογένεια
Ίσως κάποια νεύρα και μια μικρή αγένεια
Μα από αυτό κάτι καλό θα βγει
Όπου μέσα στα βάθη της καρδιάς μας μπει

Και όταν το αποτέλεσμα φτάσει και η καρδιά χορτάσει
Απόλαυση θα μοιράσει, στα ουράνια θα φτάσει

Κι αυτή θα είναι η στιγμή αφοσίωσης, των κόπων αγαλλίασης
Της μουσικής και των χρωμάτων το έπος
Των στιχομυθιών το τέλος...

Στο Βωμό Σου

Για όσα μου συμβούν απόψε δε θα φταίω εγώ,
μα η καρδιά μου που νοστάλγησε τόσα

Το κορμί μου διψούσε για έρωτα και η ψυχή μου για λίγη αγάπη

Θα αφήσω τα χέρια σου να με τυλίξουν και ο θάνατος ας με
σκεπάσει

Κρυφέ μου έρωτα, παλιέ μου γνώριμε, την ανάσα σου καυτή να
νιώσω

Και τη ζωή μου για σένα να δώσω

Επίκληση

Σε σένα προσεύχομαι, μαύρε μου Θάνατε
Άσε με να αποδράσω από τούτον τον απαίσιο κόσμο
Άνοιξε τα χέρια σου να έρθω κοντά σου
Εγώ κι Εσύ, Θάνατε μου, για μια αιωνιότητα μαζί

Θυμήσου πως μου είπες να σε καλέσω, όταν πια δε θα αντέξω
Κλείνω τα μάτια μου και σε φωνάζω
Δες με... Δες με πως σε αγκαλιάζω

Την ανάσα σου να νιώσω
(Θάνατε θα παλαβώσω)
Τις φλέβες μου βαθιά θα κόψω
Κοίτα με, σε χρειάζομαι τόσο

Πάρε με, κράτα με σφιχτά
Πίεσε με δυνατά, ώστε να τρέξει το αίμα

Μη με διώξεις μακριά
Προστάτεψέ με από τα δεινά
(Προσπαθώ να γλυτώσω, μα πώς... Δεν αντέχω άλλο το φως)

Φέρε γαλήνη στην καρδιά μου
(Μη φύγεις μακριά μου)
Σκέπασέ με στα μαύρα φτερά σου
Φίλησέ με να χαθώ στην αγκαλιά σου

Δε το βλέπεις; Σε χρειάζομαι
Δε το βλέπεις; Σε ασπάζομαι
Σε επικαλούμαι για να 'ρθεις
Παραδομένη να με βρεις

Δωσ' μου το χέρι σου (ω, πόσο σ' αγαπώ)
Πάμε να φύγουμε από δω
Σε περίμενα καιρό
Θάνατε μου... Εσύ κι εγώ

Να Μην Τους Μοιάσεις

Ω, μαύρο μου κοράκι, που στο κλαδί σου κάθεται
και ξαγρυπνάς τη νύχτα...

Σε ποιά αντηλιά κρύβεις τα μυστικά σου
και σε ποιά γαλήνη αφήνεσαι;

Ω, μαύρο κοράκι, πουλί που συχνά δικάζεις από τους
ανθρώπους

Τι σε κάνει να πιστεύεις πως το χρώμα σου δεν είναι αρεστό;
Τι μπορεί να αρέσει στον κόσμο;

(Διακατέχω την γνώση να αποπλίζομαι
από την πληθώρα ανοησία του ανθρώπινου νου)

Τι είναι σωστό και τι λάθος;

Ω, μαύρο κοράκι, που κάθεται ήσυχο στο κλαδί σου
-και άδικα δικάζεις

Τι μπορεί να σταματήσει την αφήγηση των ψεύτικων ιστοριών;
Και ποιός μπορεί την αλήθεια να πει;

Από ένα τέλος μια αρχή

Κάνε το κύκλο της ζωής σου και άδραξε τη μέρα

Μόνο σαπίλα και βρωμιά

Μιλάνε χωρίς λογική και σκέφτονται χωρίς το νου

Ω, μαύρο μου κοράκι, πέτα ψηλά και μην αφήνεσαι
Σαν τους ανθρώπους να μη γίνεσαι

Κι αν μαύρη κατάρα πέσει, η ζωή θα διαπομπεύσει

Τους ανόητους και πονηρούς

Τους καλούς και τους κακούς

Τη ψευτιά και την αλήθεια

Κι όλα θα 'ναι μια συνήθεια

Σπάσε τα δεσμά σου και αφέσου στους ουρανούς
Ω, μαύρο μου κοράκι... μη γίνεις σαν κι αυτούς...

Εκεί Θα Κείμαι

Ακόμα κι όταν η φλόγα ενός κεριού σταματήσει τη νύχτα να
κεντάει,
ένας άγγελος θα είναι δίπλα σου, να σε φυλάει

Μη φοβηθείς αν από κοντά σου φύγω
Με την ψυχή και την ανάσα μου θα μείνω

Έλα στον τάφο μου αν θες να μου μιλήσεις
Στην πλάκα μου σκύψε, αν θες να με φιλήσεις

Μη κλάψεις και μόνος να μη νοιώσεις
Κοίτα σε αυτή τη ζωή –σκληρά, ω, ναι- να επιβιώσεις

Κι εκεί που θα είμαι θα σε αγαπώ
Σε σένα θα δώσω το αθάνατο νερό

Μην υποκύψεις και μη διαστάσεις
Μη φοβηθείς αν θες να κλάψεις

Το χέρι μου θα απλώσω το δάκρυ σου να πιω
Να ξέρεις πως για σένα για πάντα θα 'μαι εδώ

Πλάνο Στην Πλάνη

Των παθών μου των τάραχο
-και της υπερβολής μου το συναίσθημα,
που κατακλίνει την ανούσια κυριαρχία

Της ανυπέρβλητης ανισότητας
-και της μη ανερχόμενης παρέμβασης,
που κορυφώνεται στο τέλος της δήθεν ανισορροπίας

Στο ήδη βεβηλωμένο και νοερό νου,
μιας ίσως απρόβλεπτης συνήθειας
Κορυφώνω την ιδέα ως ενός άλλου, ατάραχου πνεύματος

Η κατακρεουργημένη συνήθεια της απώλειας,
διογκώνεται με την έλλειψη της απελευθέρωσης
Συμβίωση ή οργασμός;
Αυτοδύναμη και ταχεία επίβλεψη, στις μη ανερχόμενες
δουλοπρέπειας

Αυτοσχεδιάζω την ευθύνη μου απέναντι όλων

Το Δρομολόγιο

Και είπε ο σοφός:
Μίλα εκεί που μπορούν και σε ακούν
Φύγε, και σκούπισε τις φτέρνες σου από εκεί που πάτησες,
για να μη μεταφέρεις την Κακία
Φώναξε κι άσε τον ήχο να επικαλεστεί την αλήθεια
Σώπασε, κι άσε τη σιωπή να γίνει χρυσός
Σκόνταψε, μα σήκω και επαγρύπνησε
Κλάψε, μα περίμενε να βρέξει να σκεπαστούν τα δάκρυα
Κι όταν μιλήσεις, φύγεις, φωνάξεις, σωπάσεις, σκοντάψεις, πέσεις
και σηκωθείς, τότε εσύ μπορείς να λέγεσαι Άνθρωπος

Αφθαροσία

Άφθαρτος στον άφθαρτο τον άφθαρτο φθονούνε
Οι άφθαρτοι εις τη ψυχή για πάντα θα πονούνε

Στην άφθαρτη τούτη ζωή τα πάντα φθείρει, ρέει
Καθώς μια άφθαρτη καρδιά ουδέποτε θα κλαίει

Άφθαρτος κι αγέλαστος είναι τούτος ο κόσμος
Κι οι άφθαρτοι είναι πολλοί, είναι πολύς ο πόνος

Άφθαρτη είναι η ψυχή, μες το φθαρμένο κάλλος
Μα τη φθαρμένη τη καρδιά δε τη ζηλεύει άλλος

Φθαρμένες είναι οι πολλές οι σκέψεις που σαλεύουν
Κι εκδίκηση στην άφθαρτη ψυχή ξανά γυρεύουν

Ο Όμοιος Τον Όμοιο

Όμοιος στον όμοιο τον όμοιο διαβάλλει
Κι όποιος δεν τον πίστεψε τολμά να τον προσβάλλει

Γιατί τον όμοιο ποτέ κανείς δεν τον φοβάται
Μια σύγχυση έρχεται βαριά κι αρχίζει και λυπάται

Τον όμοιο ποτέ κανείς, ποτέ μην τον ζηλεύει
Γιατί ο όμοιος στον όμοιο τον ίδιο κοροϊδεύει

Τα ίδια όμοια παντού τολμάμε να κοιτάμε
και τη διαφοροποίηση πάντοτε τη ξεχνάμε

Μάτια Που Όλα Θωρούν

Μάτια, η προσωπογραφία της ψυχής
Έμβασμα αμετάκλητο σε ένα παράλληλο συναίσθημα
Οφθαλμαπάτη ή αλήθεια
Εικονική πραγματικότητα ή αντίληψη

Καθρέφτης που προσδιορίζει την άβυσσο
και το μεγαλείο της σιωπής

Ακαθόριστα, αμετάβλητα, απροσδιόριστα,
σαν ασπίδα ανέκφραστης ανιδιοτέλειας

Μάτια, που απεικονίζουν τη θλίψη της ανθρώπινης εξέλιξης
Ηχούν και κατοικούν ανέγγιχτα, χωρίς να μιλούν

Μάτια, που όλα τα βλέπουν
και κλείνουν εκεί που δεν αντέχουν άλλο να κοιτούν...

Η Παράσταση Θα Τελειώσει

Ενοχλήθηκε ο εαυτός μου από την υπερβολή μιας δημιουργημένης
εικόνας

Προσβλήθηκε το εγώ μου από την ακεραιότητα των πραγμάτων

Το υποσυνείδητό μου υποδουλώθηκε στο υπέρ-εγώ μου
Και αμύνθηκα ως άλλη άρνηση

Αφοπλίστηκα με τη δύναμη της σιγουριάς και της συνάφειας

Ορκίστηκα με δίχως άλλοθι στην οργισμένη ιδιοσυγκρασία,
πως ο εναπομείναντας εφιάλτης της αστάθειας θα εκμηδενίσει τη
παράσταση

Το Ερώτημα Που Δεν Κάνατε

Και οι σκέψεις μου θολές
Πνιγμένες στο καπνό της απόγνωσης

Και από ποιόν ρωτήθηκα για να γεννηθώ,
σε τούτον τον σάπιο κόσμο
Γιατί πάρθηκε η απόφαση αυτή,
από κάποιους που παρευρέθηκαν στη παράσταση τούτη

Για ποιο αύριο και για ποιά όνειρα μου μιλούν;

Από την κούνια μου αίμα ήπια αντί για γάλα
Και το νανούρισμα μου διάβολοι το τραγούδησαν

Γιατί ρε δε με ρωτήσατε
(Και ο πόνος σα σκιά με τύλιξε, από τα γεννοφάσκια μου
Και οι μοίρες με πρόσταξαν για πάντα να πεθαίνω)

Δε σας ρώτησα να έρθω, δε το ήθελα και όρκο παίρνω
Για ποιο αύριο και για ποια όνειρα μου μιλούν;

Ποια η δικαιοδοσία σας που έπεσε πάνω μου,
και με τη δική σας θέληση εγώ ζω εδώ

Γιατί δε ρωτήσατε αν θέλω να υφαίνω στον αργαλειό της μοίρας
μου;

Αιώνιοι ανθρωπάκοι
Ανόητες αποφάσεις και ακατέργαστες αλήθειες,
παραμυθιάζουν τη ψυχή μου

Μα δε σας φοβάμαι
Εγώ τον λάκκο μου θα σκάψω και μέσα θα με βάλω

Γιατί δε θα ερωτηθώ για την απόφαση αυτή

Οι Αγοραστές Των Αγγέλων

Τι θα δοκιμάσουμε; Μια κάλτσα
Πώς θα φορεθεί; Μα στο κεφάλι
Και τρέχουν οι αιώνιοι ακόλουθοι της μόδας,
να χειροκροτήσουν την νέα αρχή

Τι θα δοκιμάσουμε; Μια γραβάτα
Πως θα φορεθεί; Ως εσώρουχο
Και οι επίτιμοι καλεσμένοι συγχαίρουν την απόφαση αυτή

Σκιαγραφημένα ακριβοπληρωμένα στρατιωτάκια,
Ακόλουθοι, ως άλλοι ταλαντούχοι υπνοβάτες

Αναφέρατε την άκρως ηλιθιότητα ως ένα ξεκίνημα της νέας γενιάς

Υποτάσσεστε στην ανομοιομορφία των εκλεκτών
Και ποιος τους ορίζει αυτοκράτορες;

Μα εσείς με την προβολή των φουσκωμένων πορτοφολιών σας
Που νομίζετε πως θα αγοράσετε ακόμα και τους αγγέλους

Γευτείτε την αταξία απραξία της φασιστικής ανιδιοτέλειας
Νιώθετε ποταποί -μη ονομαζόμενοι άνθρωποι
Σας αξίζει η φτώχεια της πλούσιας προπαγάνδας σας

Στην Αντίθετη Θέση Των Άκρων

Αν αγνοήσουμε τη θεωρία της ανάλυσης όλων,
τότε θα μπορέσουμε να καταλάβουμε την απλότητα των
πραγμάτων

Αν αθετήσουμε τη γνώμη των πολλών,
τότε δε θα διευθετήσει το αύριο που θα σβήσει το χτες

Αν απαλλαγούμε από τα ήδη συμφραζόμενα μιας επανάληψης,
τότε η ανάλυση του θέματος θα είναι πιο απλή

Αν απαντηθούν όλα τα γιατί και τα τι,
τότε δε θα υπάρχει λόγος για εκμάθηση και επιλύσεις μιας απορίας

Και ποιός νόμος ακυρώνει τα επιτεύγματα,
της τωρινής αντίληψης που διοχετεύουν;

Αρνούμαι να επικαλεστώ και να αποδεχτώ
ότι η αντίθετη θέση των δύο άκρων είναι δυσνόητο να
συνευρεθούν

Στο κόσμο της παρακμής είναι δύσκολο να αναμιχθείς
και να τελειώσεις ό, τι από αιώνων έχτισαν οι αυθεντίες τους

Μπισκότο

Ένα μπισκότο μέσα στο βάζο -που να το βάλω;
Σε ένα γυάλινο κουτί, να του δώσω μια πνοή

Ένα μπισκότο μοναχό μέσα στο βάζο
και πώς να νιώθει

Το κοιτάζω τόσες ώρες κι απορώ: να είναι μόνο ή τυχερό

Μπαίνω στο πειρασμό για να το φάω
Το κοιτάω
Να φοβάται ή να λυπάται;

Ένα μπισκότο μέσα στο βάζο
Το θαυμάζω

Αιώνια εκεί θα μέινει
Το γλυκό μέσα απο το βάζο δεν θα φύγει

Τελικά μέσα στο βάζο θα το αφήσω
Θα ξυπνήσω και μετά θα το σκεφτώ

Και όταν η σκέψη μου βαθιά θα πλανάται,
το μπισκότο ήσυχα θα κοιμάται

Γιατί να το πειράξω, δηλαδή;
Ένα μπισκότο ήταν, απ' την αρχή

Στο Υπόστεγο Της Λησμονιάς

Σε ένα υπόστεγο πήγα και κρύφτηκα
Στο μυαλό μου ταλαντεύω όλους τους στίχους
Τι να δω μέσα από τους τοίχους

Για την ανθρώπινη ύπαρξη αδιαφόρησα
Προχώρησα δίχως να σκεφτώ -και ερωτώ:

Νομίζεις πως θα λάμψει η αλήθεια;
«Βοήθεια»!

Όσο δυνατά και να φωνάξω, από σας θα με απαλλάξω

Σας σιχάθηκα, απαλλάχτηκα απ' τη δική σας έννοια
Με γειά σας η καινούργια συμφορά σας

Χα-χα-χα, κρυφά γελώ και για όλα αδιαφορώ

Μα νομίζω πως θα κλάψω
(προτιμώ όμως να γράψω)

Στο χαρτί θα υπογράψω και για πάντα θα ξεχάσω

Για Μια Χώρα Που Αγαπώ

Και νεοτέρα διαταγή ήχησε από τα μεγάφωνα
Και τα τανκς αφέθηκαν στους δρόμους
Και οι αρβύλες ακούσθηκαν ως βάδην παρελάσεως
Και από αδέρφι σε αδέρφι σημάδευε η διόπτρα
Και συνθήματα γράφτηκαν στους τοίχους με αίμα και μελάνι
Και με σεβασμό κατέθεσαν στεφάνια
Και τώρα, ντρέπομαι που είμαι Έλληνας, μα αγαπώ την χώρα μου

Σφραγισμένες Ευχές

Και οι ευχές σφραγίστηκαν,
σε έναν θολό καθρέφτη

Κι αν το σπάσεις μοχθηρία θα μοιράσεις

Και άνοιξε το κουτί της η Πανδώρα,
και μοίρασε δώρα

Τον πόνο και τη θλίψη ποιός θα κερδίσει

Και οι θεοί καταράστηκαν,
οι ευχές ποτέ να μην υπάρξουν

Μονάχα να ταραξουν, όποιον τολμήσει και στο νου τις φέρει
Να υποφέρει...

Στη Λογική Να Μη Το Πείτε

Και έδεσα με αλυσίδες τη ψυχή μου
Και την άφησα να περιπλανιέται,
ως άλλο φάντασμα μέσα σε ένα άδειο δωμάτιο

Και συγκράτησα τα δάκρυα,
μη τα ακούσει η λογική και με μαλώσει

Δε μίλησα, αλήθεια λέω!
Σιχάθηκα τα ψεύτικα τα σ' αγαπώ
Μα είμαι η καρδιά και συγχωρώ

Γι' αυτό σας λέω
Αν ποτέ τα δάκρυά μου ακούσετε, στη λογική να μη το πείτε
Θυμηθείτε... Θα με μαλώσει!

Η Πορεία Προς Την Ανύψωση

Και πορεύθηκα ως σε άλλο Γολγοθά εις τη ζωή μου
Και βροντοφώναξα πολλάκις:
«Πατέρα, άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τί ποιούσι»
Και με πότισαν με όξο και χολή
Και με τη λόγχη ετρυπήθην
Και επαγρύπνησα προσευχόμενη
Και στον δικό μου σταυρό φώναξα: «Πατέρα, μη με εγκαταλείπεις»
Και στο τέλος έφτασα
Και ξεψυχώντας είπα: «Εις τας χείρας σου παραδίδω το πνεύμα μου»
Και ήρθες ως άλλη ανάσταση, να με βγάλεις από τα δεινά των παθών μου
Και ως άλλο Πάσχα γιόρτασα την ανύψωσή μου

Όταν Σώπασαν Οι Λύκοι

Σαν το βράχο, που χτυπάει το κύμα και κοντοστέκεται ασάλευτος,
αγναντεύοντας το απέραντο γαλάζιο

Το χρώμα της θάλασσας αγκαλιάζει το χρώμα του ουρανού
και η φαντασία μου ολόχαρη εξιστορεί τα δικά της παραμύθια

Εικόνες μελαγχολίας σε ένα δάσος γυμνό από δέντρα,
όπου τα φύλλα καταπατήθηκαν από τους ανθρώπους

Τα σκέπασε το ψέμα και η αλαζονεία
Το μίσος και η μοχθηρία
Και το ποτάμι στέγνωσε απ' τη φιλονικία

Και τα θηρία κρύφτηκαν για να μην ανταμώσουν με τη πονηριά
Και σώπασαν οι λύκοι γιατί ούρλιαζαν οι άνθρωποι

Και τα φτερούγισμα έγινε φωλιά που έκρυψε την αγέλη
(αψηφώντας τον κίνδυνο)

Και το κελάιδισμα έγινε φωνή, όπου έκρυψε τα δάκρυα,
για να μη πνίξουν το δάσος

Και η φωνή πέθανε και όλα αυτά γιατί;
Γιατί νικήθηκαν από τον άνθρωπο,
που ζει κι αυτός στη δική του φυλακή...